

Energikonversationer.

Ljudvågorna når Arthurs öra och transporteras till hans hjärna i form av elektricitet. En annan ström av elektricitet lämnar hans hjärna i efterföljande millisekund och når sedan hans vänstra knytnäve. Det tar 1 sekund för signalen att gå fram, men nästan två för att få armen att faktiskt göra förflyttningen. Gilbert får 3 sekunders vilopaus från det att han öppnar munnen och skickar iväg ljudvågorna, till dess att han ser Arthurs knutna vänsternäve träffa honom. Nu är det Gilberts kropps tur att skicka el. Denna gång är det från nyckelbenet till hjärnan, och från hjärnan till höger ben, som far upp i Arthurs skrev. Efter en millisekunds marklyftning faller Arthur ihop, och faller till marken. I fallet far ett tiotal tankar genom hans huvud, tillsammans med elen som far åt alla håll, men mestadels mellan hjärnan och skrevet. De signaler som lyckas ta sig från annat håll kanaliseras i flertalet ryckningar i knän och till hopfällandet, som trots ett stort antal signaler ändå blir klumpigt. Några stackars signaler lyckas förvilla sig på vägen och far ut till Arthurs hand, som på ett sällsamt vis famlar iväg efter stöd. Det är en ytterst förvånad hand som greppar köksbordsduken och råkar få med sig både porslin och stekpanna i fallet. I dukens ryckning far det mesta ned i golvet, men kandelabern som är hög och därför vingligare än porslin och stekjärn, far ut genom det öppna fönstret, lyckligt omedveten om att det var den sista ljumma majnatten för det året. Arthurs klagosång och Gilberts anklaganden faller med kandelabern ut ur fönstret, och landar i Eva-Lisas öra.

Ljudvågornas påverkan på Eva-Lisas trumhinnor leder hennes huvud till att vrida sig snett uppåt, vilket får henne att med nöd och näppe hinna hoppa undan för den fallande kandelabern. Istället för en kandelaber i huvudet får hon en blöt fot då hennes vänstra fot, vid undanskuttandet råkar hamna lite för långt ut i en vattenpöl. Vattenpölen är resultatet av gårdagskvällens majregn. Eftersom hennes vänsterfot hamnar där tvingas vattnet iväg i en båge. Eva-Lisa reflekterar inte vidare över det faktum att hon blivit blöt, då hon har bråttom, utan skyndar istället iväg. Låt oss istället fokusera på vattnet som for upp ur marken och fortsatte upp i luften för att temporärt krossa ett par fysikaliska lagar.

Efter att ha lämnat vattenpölen åtnjöt ett par miljontals vattenpartiklar någon sekunders tyngdlöshet för att sedan åter tillämpa sig de stundande naturlagarna och forsa ned emot marken. Men ack, innan marken hann nås kom där en liten katt gående. Katten hamnade mitt i bull's eye, och fick gott acceptera vattenströmmen som nu landade på dess päls och strax förflyttade sig allt närmare huden, för att tillslut nå huden. Katten blir nu, om än minimalt, elektrisk. Vattnet provocerar fram en reaktion, genom att rörelseenergin från vattnet nu omvandlas till en blöt sensation, vilket i sin tur bejakas för att sedan leda till en reaktion; katten springer iväg. Detta då denna katt, likt majoriteten av alla andra katter, inte åtnjuter vatten på samma vis som vattnet åtnjuter tyngdfrihet och kattlandning.

En katt som springer iväg brukar oftast ha turen, eller oturen, att springa in i en människa någonstans, då ju dessa finns lite här och var. Detta var fallet även för den här katten. Inte långt efter det att den lämnat vattnet, eller försökt snarare, då vattnet ännu såklart fanns kvar i pälsen på henne, så råkade hon springa på en liten människa. Vi kan kalla människan Johanna, då detta var ett vanligt namn under 90-talet, och baserat på utseendet borde Johanna varit född någon gång under 90-talet.

När katten infinner sig i Johannas synfält uppfattar hennes ögon den svarta färgen alt. avsaknaden av reflekterat ljus. Denna syn får Johanna att för någon millisekund leda ström genom sin kropp och sedan böja sig ned för att locka på katten. Energin från ljusvågorna har nu alltså fått Johanna att sätta sig ned. Ingen energi kan gå helt förlorad. Energi är en fysikalisk storhet, tänka sig. Men hursomhelst så sitter nu Johanna på huk för att locka på katten; ”Kom kissekissekisse, kom kissekisse”, vilket snart når kattens trumhinnor och gör katten ungefär lika elektrisk som Johanna nyss var. Katten har sedan tidigare lärt sig att när en människa skapar ett ljud som låter såhär så är det okej att närma sig. Så därför går katten närmare Johanna och låter sig tillslut plockas upp. Vad Johanna dock valt att förbise tidigare, men som nu gör sig påmint är hennes pälsallergi. Kattens dofter fångas upp av vinden och förs in i Johannas näsgångar, där den retas ett tag och snart får Johanna att nysa.

Nysningen är rejäl, och ett resultat av mycket av den energi som varit lagrad i Johannas muskler. Energin som strömmar ur Johannas näsa får katten att rycka till och hoppa iväg. En väldigt vanlig kedjereaktion; när ett föremål avlämnar stora mängder energi, måste andra föremål i närheten ta upp samma mängder av energi för att omvandla dem. Katten lämnar Johanna med ett litet sår på armen som nu kommer kräva lite av Johannas kvarvarande energiresurser för att läkas.

Eftersom det väldigt sällan är totalt stillestånd i luften så är den laddad med otroliga mängder rörelseenergi i form av vindar och annat kul. En av dessa vindar susar förbi under Johannas näsa ungefär samtidigt som hon nyser, och för med sig delar av energin som Johanna har delat med sig av. Detta energiutbyte betraktas enklast genom att iaktta en partikel som tills alldeles nyligen varit bosatt i Johannas respirationssystem. Partikeln slungas uppåt med en kraft hon aldrig trodde hon skulle få uppleva. Först nysningen och nu vinddraget. Partikellivet kan ta fascinerande vändningar på bara sekunder, och allt tack vare energi.

Partiklars luftresa är oviss, men vi kan anta att den här lilla partikeln någonstans under sin luftfärd stöter på en fågel. Detta eftersom det blir en mer utförlig studie i energikonvertering än om vi följer en partikel som enbart låts sväva fritt i luften för att sedan landa på marken och t.ex. bara stanna där med all energi laddad inför kommande äventyr. Så vi antar att just vår partikel påträffas av en fågel. Fågeln andas, och partikeln blir nu en del av fågeln. Där försvann hennes integritet, hoppsan, fast detta berör självklart inte fågeln. Fåglar andas, det är det dem gör. Låt oss anta att det här är en fiskmå, och att den då just nu är på väg mot havet för att cirkulera över det i hopp om att hitta mat.

Måsen cirkulerar över havet och skapar ett eget ekosystem där energin går i cirklar tillsammans med honom. Han cirkulerar i åttor. Och sedan ned i havet. Viss energi följer med honom ned i djupen, där den går åt till att slita en stackars liten fisk i stycken. När fisken är i stycken och nere i måsens mage kommer dess energi blir måsens. Den energin som går förlorad när måsen rör sig nedåt i vattnet absorberas av vattnet och hjälper till med vågrörelserna. Energin som tas upp av vågorna förs med in till stranden, där den hjälper en eremitkräfta att hamna lite, lite längre upp på stranden än vad denna från början hade planerat.

I förvirringens hetta drar den lilla kräftan ihop sig, in i skalet, och ligger där. Laddandes. Det lilla hjärtat slår. Inuti skalet darrar den lite på benen. Det lilla hjärtat slår. Ett känselspröt letar sig ur skalet för att känna

på marken. Det lilla hjärtat slår. Trots det att kraften ligger stilla, så bär den på stora mängder energi. Det lilla hjärtat slår. All materia är en mer koncentrerad form av energi. Nere på marken är lägesenergin inte stor, men ju högre upp i luften, desto större blir den. Allt tack vare gravitationen.

Och kraften får inte ligga där särskilt länge. Under tiden allt detta har hänt, har Gilbert hunnit storma ut ur lägenheten, och ta sig ned till stranden. Han står nu lutad över kraften och är på väg att ta upp den. Han kommer sluta energicirkeln. Symboliskt visar det här tydligt hur energi bara kan omvandlas och aldrig försvinna. Tänk på att den energi du idag gör dig av med, mycket möjligt kan vara samma energi som du gjorde dig av med för många år sedan. Vi har ett stort ekosystem här på jorden, och vi delar alla på energin som finns i det. Att påtänkas bör också det faktum att inga energikonverteringar är 100% effektiva. Energi blir sämre med åren, hur paradoxalt det än må verka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Butitsnotyugoslavia med Poeter.se id #25677 innehar upphovsrätten